

Sevgili çocuklar,
Sizler de bir işe başlarken "Bismillahirrahmanirrahim." deyiniz. Bir işi bitirdiğiniz zaman da "Elhamdülillâh." demeyi unutmayınız.

Ülkemiz güzel köylerinin birinde Nur Dede adında yaşlı bir adam yaşarmış. Köyde yaşayan herkes Nur Dede'nin sözünü dinlermiş. Nur Dede'nin, Ali adında küçük ama zeki bir torunu varmış. Ali, başına keçeden dikilmiş bir külâh takarmış. Bunun için Nur Dede, torunu Ali'yi Keçeli diye çağırırmış. Keçeli Ali'nin koca kulaklı ve inatçı mı inatçı bir eşeği varmış. Nur Dede ve Keçeli Ali birlikte, küçük bir evde yaşarmış. Kocakulak'ın da güzel bir ahırı varmış.

Nur Dede, yaşlı olmasına rağmen çok güçlüymüş. En zor işlerin üstesinden gelebilir, ağır yükleri kaldırabilirmiş. Küçük Ali'nin yerinden kaldıramadığı Kocakulak bile Nur Dede'nin dokunmasıyla yerinden kalkarmış. Ali, zor işleri yapan Nur Dede'yi seyreder "Acaba Nur Dede'nin sihirli güçleri mi var?" diye düşünmeden edemezmiş.

Keçeli Ali, çikolatasını bir kez daha ısırdı. "Anladım dedeciğim. Başta "Bismillâh" sonda "Elhamdülillâh" diyeceğim. Ortada ise mis gibi çikolata var."

Nur Dede, torununun bu kadar çabuk öğrenmesinden çok mutlu olmuştu. Ali'nin başını okşayarak:

– Bak işte şimdi eve Kocakulak'ın sırtında gitmeyi hak ettin. Bir de çikolatanı bitirdiğin zaman "Elhamdülillah!" diyerek şükretmeyi unutma.Böylece bugünkü dersi tamamıyla öğrenmiş olacaksın.

Nur Dede, bir işe başlamadan önce kendi kendine bir şeyler mırıldanırmış. Mırıldanmasıyla birlikte çok zor işleri yapar, ağır yükleri kolaylıkla yerinden kaldırırmış.
İnatçı Kocakulak bile onun her sözünü dinlermiş.

Günlerden bir gün Keçeli Ali, dayanamayıp sormuş:
– Nur Dedeciğim, sen bir işe başlamadan önce sihirli bir söz mırıldanıyorsun. Ondan sonra her iş kolaylaşıyor. Bizim Kocakulak bile o kelimeyi duyunca senin sözünü dinliyor. Bu kelimeyi bana da öğretir misin?

Fakat, Keçeli Ali buna hazırlıklıydı. Önce kahkahayla güldü, sonra açıklamaya başladı. Keçeli Ali:
– Benim nur yüzlü dedeceğim. Sen bana "Allah her şeyi duyar ve görür. Onun için Müslümanlığımızı kimsenin gözüne sokmamalıyız. Kimseyi rahatsız edecek kadar yüksek sesle dua etmemeliyiz. Oruç tuttuğumuzda da herkese belli etmemeliyiz." dememiş miydin?
Ben de besmeleyi sadece Allah'ın ve çikolatanın duyacağı şekilde sessiz söyledim.

Keçeli Ali:
– Ne oldu dedeceğim? Bir şeye mi kızdın? diye sordu.
Nur Dede:
– Bir şeyi unutmuyor musun? dedi.
Keçeli:
– Hımmm! Teşekkür ederim, dedeciğim. Hem bu güzel hikâye hem de çikolata için çok teşekkür ederim, dedi. Nur Dede'yi kucakladı.
Tam çikolatayı ısıracaktı ki Ner Dede, onu durdurdu. O sırada Kocakulak, iştahla yerdeki otları yiyordu. Nur Dede, Kocakulak'ı göstererek:
"Bak Keçeli, bizim eşek bile yemeğe başlamadan önce besmele çekmeyi unutmuyor. Çikolatayı görünce besmeleyi unuttun." dedi.

Nur Dede , torununun başını okşamış ve sorusuna gülümseyerek karşılık vermiş.
Nur Dede sonra:
– Sevgili torunum, benim söylediğim sözde hiçbir sihir yok. Ben sadece her Müslüman gibi bir işe başlarken besmele çekiyorum, demiş.

Keçeli Ali:
–Yani "Bismillahirrahmanirrahim." mi diyorsun? Nur Dede:
– Evet Keçeli. Müslümanlar bir işe başlarken "Bismillahirrahmanirrahim." derler. Böylece Allah onlara yardım eder ve o işler kolaylaşır.
En güzel şekilde sona erer.

Keçeli Ali:
– Dedeciğim, bu sözü söyleyince bütün işler nasıl kolaylaşıyor?
Nur Dede:
– Bunu sana, başımdan geçen bir olayla anlatayım.

Keçeli Ali, Nur Dede'nin bu güzel dersini çok sevmişti. Keçeli Ali:
– Evet Nur Dedeciğim! Bundan sonra bir işe başlamadan önce "Bismillâhirrahmanirrahim!" diyeceğim.
Nur Dede, torununu şefkâtle kucakladı ve "Bismillâh!" diyerek elini cebine attı. Cebinden kocaman bir çikolata çıkardı ve Keçeli'ye uzattı. Keçeli, çikolatayı, kâğıdından çıkardı ve onu ağzına götürdü.
Bu sırada, Nur Dede'nin kaşlarını çattığını gördü.

Hem bazen bir işi yapmak istersin ve ona besmele ile başlarsın. Ama o işi yapmak senin yararına değildir. O zaman Allah o işi yapmana izin vermeyerek sana yardımcı olur. Şu Kocakulak'ı besmele çekip döverek yerinden kaldırmaya çalışsan o daha da inatlaşır. Kalksa bile kaçıp gidecek ve sen de onu yakalamak için çok uğraşacaksın. O zaman bize düşen her işimize besmele ile başlamak ve işlerimizi Allah'ın istediği gibi yapmaktır. Sonuçta bizim için en hayırlı olanı Allah bilir.

Bir gün hac yolculuğuna çıkmıştım. Bir süre gittikten sonra bir çöle rastladım. O çevrede Araplar yaşıyorlardı. Her Arap kabilesinin bir lideri vardı. Bu çöldeki en büyük kabile liderinin adının Mustafa Ağa olduğunu duymuştum. Onu ziyaret ettim.

Çölde, bana bir zarar gelmesinden korktuğumu söyledim. Mustafa Ağa:

" Korkma! Hiç kimse sana zarar veremez. Buralarda herkes beni tanır ve bilir. Kime rastlarsan benim adımı söyle. Gerisini merak etme" dedi. Çölde ilerlerken bir grup eşkıya ortaya çıktı. Benim onlarla savaşacak ne bir silâhım ne de bana yardım edecek bir arkadaşım vardı.

Eşkıyaların lideri bana:
– Çölde, kimin adıyla gezip dolaşıyorsun?
Hangi kabilenin reisinden izin aldın? diye sordu.
Nur Dede:
– Ben, ya kendi adıma gezdiğimi söylemeliydim.
Ya da Mustafa Ağa'nın adıyla hareket ettiğimi belirtmeliydim.
Keçeli Ali, sence hangisini söylemeliydim?
Keçeli Ali bir süre düşündü ve:
– Mustafa Ağa'yı herkes tanır, ondan korkarlar. O, senden daha güçlü olduğuna göre Mustafa Ağa'nın adını söylemeliydin. Ben olsam Mustafa Ağa'nın değil de o ülkenin devlet başkanının adına gezdiğimi söylerdim. Devlet başkanı, Mustafa Ağa'dan daha güçlüdür, değil mi dedeciğim?

Nur Dede:
– Hay benim Keçeli torunum! Bir işe "Bismillah!" deyip başlamak yetmez. O işi, Allah'ın emrettiği gibi yapmak, Allah'ın hoşlanmadığı şeyleri yapmamak gerekir.
Meselâ, sen derslerine çalışmadan sınavlara girsen ne kadar besmele çekersen çek, soruları cevaplayamazsın.
Kocakulak'ı, inadından vazgeçirme yolları var.
Onları yapmadan besmele çekmek yetmez.

Keçeli Ali:
– Vallahi dedeciğim, ben ipini elime alınca Kocakulak bismillâh deyip oturuyor. Konuşsa belki bana "Ben Allah'ın adıyla oturuyorum. Kimse beni buradan kaldıramaz!" diyecek. Artık ondan sonra benim "Bismillâh." demem bir işe yaramıyor. Ben de fesübhanallah deyip kızgınlıktan çıldırıyorum.

Nur Dede:
– Çok akıllısın Keçeli torunum! Ama ben, gençliğime güvendim. Belki de bu eşkıyalar Mustafa Ağa'ya düşmandır diye düşündüm. Kendi adıma hareket ettiğimi söyledim. Eşkıyaların lideri bunu duyunca koca bir kahkaha attı ve kılıcını eline aldı. Bağırarak: "Bu çöllerde bir kabile reisinin adıyla gezmen gerektiğini bilmiyor musun? Madem ki seni koruyan, sana sahip çıkan kimse yok! Bundan sonra sen bizim esirimiz, kölemiz olacaksın." dedi.

Sonra eşkiyalar elimi ve kolumu bağladılar. Beni esir alıp götürdüler. Hem özgürlüğümü hem devemi hem de üzerimdeki bütün paramı kaybetmiştim. Mustafa Ağa'nın ismiyle gezdiğimi söylemediğime bin pişman olmuştum. Çok büyük bir hata yaptığımı anlamıştım. İçimden: "Keşke bana bir şans daha verseler de Mustafa Ağa'nın ismiyle gezdiğimi söylesem!" diye konuşuyordum.
Şimdi öğrenmek ister misin Keçeli, Mustafa Ağa'nın adıyla gezdiğimi söyleseydim, ne olurdu?

Bizim kara inek ottan başka bir şey yemiyor, ama bizi ve kınalı buzağıyı besleyen lezzetli bir süt veriyor. Altında oturduğumuz çınar ağacının, üstündeki dalları kadar yer altında kökleri var. Küçük bir çınar fidanı toprağın altında kocaman delikler açıp köklerini toprağa salıyor. Bu varlıkların, toprağa, ota ve suya sözü geçebilir mi? Bunları, bir sultanın yardımı olmadan yapabilirler mi? Bizim Kocakulak bile kendinden ağır odunları taşıyor. Demek ki bütün bunları yaparken "Bismillahirrahmanirrahim." diyorlar.

Meselâ, şu nar ağacını düşünelim. O, topraktan aldığı suyu ve gübreyi karıştırıyor. Çok güzel bir meyveye dönüştürüyor. Dalları incecik görünüyor, ama kocaman narları taşıyabiliyor.

Keçeli Ali:

– Dedeciğim senin hikâyelerin de çok şaşırtıcı!
Öyle, hiç söylediğinden geri dönülür mü? Bence sen, eşkıyaların liderine Mustafa Ağa'nın ismiyle gezdiğini söylemiştin.
Sadece bana ders vermek için, kendi isminle gezdiğinde ne olabileceğini anlattın.

Nur Dede:
– Hay Allah! Bu zamanın çocukları da çok akıllı! Bak benim aklı boyundan büyük torunum anlattıklarımı çabucak anladı! Eğer hikâyeyi sonuna kadar dinler, buradan alman gereken dersi öğrenirsen eve yürüyerek değil, Kocakulak'ın sırtında gidersin. Anlaştık mı?
Keçeli Ali:
– Yuppii! Fakat bu kararımızdan Kocakulak'ın hoşlanacağını sanmam.

Nur Dede, Keçeli'nin söylediklerine bir kez daha güldü. Kocakulak'ın başını okşayıp yeniden konuşmaya başladı:
– Yanılıyorsun Keçeli. Bütün hayvanlar ve bitkiler, bismillâhın anlamını bilir. Kocakulak da bilir. Onlar da Allah'ın adıyla hareket ederler aklımızın almadığı işleri başarırlar. Biz, onların kendi dillerinde söyledikleri besmeleyi duyamayız. Fakat yaptıkları işe bakınca, bunları kendi güçleriyle değil de çok güçlü bir sultanın yardımıyla yaptıklarını anlarız.

Keçeli Ali:
– Yani Nur Dedeciğim, bundan sonra "bismillâh" deyip Kocakulak'ın ipine asılınca, kalkıp benim peşimden gelecek mi? Bence bu hikâyeyi bir de Kocakulak'ın dinlemesi lâzım. Çünkü, ben onun, besmelenin anlamını bildiğini hiç sanmıyorum.

Nur Dede, hikâyeyi anlatmaya devam etti:
– Ben, Mustafa Ağa'nın adını söyler söylemez eşkıya liderinin yüzü değişti. O ve adamları kılıçlarını yerine koydular ve bana gülümsemeye başladılar. Eşkıyaların lideri: "Mustafa Ağa'nın adıyla gezen herkes bizim misafirimiz sayılır. İstersen bizimle kal, sohbet edelim. İstersen yoluna devam edebilirsin. Bundan sonra kime rastlarsan Mustafa Ağa'nın adını söyle. Artık, kimseden korkmana gerek yok." dedi.

Eşkıyaların liderine, teklifi için teşekkür edip yoluma devam ettim. Yol boyunca, insanın güç durumda kaldığı her an, güçlü birine sığınması gerektiğini düşündüm. Uzun çöl yolculuğu boyunca karşıma kim çıktıysa ona, kendi adımdan önce Mustafa Ağa'nın adını söyledim. Mustafa Ağa'nın adını söyleyince, bütün eşkıyalar uzaklaşıyordu. Sonunda Kâbe'ye ulaştım ve orada, bana bu güzel dersi öğrettiği için Allah'a dua ettim.

Nur Dede:

– Aferin Keçeli! Bu kâinatın en büyük sultanı, Allah'tır. Bizler bir işe başlarken, bir zorlukla karşılaştığımızda Allah'ın adını anmalıyız. Böylece zorluklardan kurtulur, her işi kolayca başarabiliriz. Bismillah, Arapça "Allah'ın adıyla" demektir. Yani her işin başında "Bismillah!" diyen adam, o işi Allah'ın adıyla yapıyor demektir. "Bismillah" diyen bir adamın hiçbir zorluktan korkmasına gerek yoktur.

Keçeli Ali:
– Bunu bizim Kocakulak bile bilir dedeceğim.
En büyük sultan, Allah'tır.

Nur Dede, kısa hikâyesini bitirdi ve:
– Şimdi, besmelenin ne kadar önemli olduğunu anladın mı Keçeli,
diye sordu. Keçeli'nin şaşkınlığı bir kat daha arttı.
Nur Dede'ye şaşkın şaşkın baktı. Sonra:
– Ama Nur Dede, bu hikâyede bir kez olsun "Bismillâhirrahmanirrahim."
demedin ki! Ben bu hikâyeden hiçbir şey anlamadım. Kocakulak bile
hiçbir şey anlamadı. Yoksa "Bismillâh." demekle Mustafa Ağa'nın adıyla
demek aynı anlama mı geliyor? Ne olursun, bana biraz ip ucu ver!
Eve kadar yürümek istemiyorum, dedi.

Nur Dede, bir kez daha gülümsedi ve:

– Haklısın Keçeli. Eğer bu hikâyeden dersini almak istersen, Kâbe yolundaki çölün yerine bu dünyayı koymalısın. Gerçekten, bu dünya çok büyük ve problemlerle dolu. O Hac yolcusunu Nur Dede'nin yerine koyabilirsin. Eşkıyaların yerine de hayatında yaşadığın zorlukları düşünebilirsin. İşte, bu yükün ağırlığı, Kocakulak'ın inatçılığı birer problemdir, dedi. Keçeli Ali gülümsedi. Sonra konuşmaya devam etti:

– Bizim Kocakulak da inadı tutunca senin karşılaştığın eşkıya liderinden daha kötü oluyor.

Nur Dede:

– İşte Keçeli, bu dünyada insan büyük bir sultanın ismini almalıdır. Böylece zorlukların altından kalkabilir. Sence bu kâinattaki en büyük ama en büyük sultan kimdir?